

(Πράξεις εγκριθείσες δυνάμει του άρθρου VI της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση)

Εισηγητική έκθεση του πρωτοκόλλου της σύμβασης του 2000 για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης

(Κείμενο που εγκρίθηκε από το Συμβούλιο στις 14 Οκτωβρίου 2002)

(2002/C 257/01)

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τον Ιούνιο του 2000 η Γαλλία υπέβαλε σχέδιο πράξης σχετικά με την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων μεταξύ των κρατών μελών της Ένωσης. Η πρωτοβουλία αυτή βασιζόταν στα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Τάμπερε της 15ης και 16ης Οκτωβρίου 1999 στα οποία αναφερόταν ότι το σοβαρό οικονομικό έγκλημα είναι ένας από τους τομείς ιδιαίτερης σημασίας και ότι η νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες αποτελεί το θεμελιώδες στοιχείο του οργανωμένου εγκλήματος και απαιτείται η εκρίζωσή του όπου εμφανίζεται. Η πρωτοβουλία είχε λάβει επίσης υπόψη τα αποτελέσματα των αμοιβαίων αξιολογήσεων σχετικά με την υλοποίηση των διεθνών υποχρεώσεων στον τομέα της αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων, οι οποίες διεξήχθησαν βάσει της κοινής δράσης του 1997 ⁽¹⁾.

Η πρωτοβουλία είχε αρχικά τη μορφή νέας σύμβασης που προοριζόταν να συμπληρώσει ιδίως τη σύμβαση του 1959 του Συμβουλίου της Ευρώπης για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων (εφεξής «ευρωπαϊκή σύμβαση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής») και τη σύμβαση της 29ης Μαΐου 2000 ⁽²⁾ για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εφεξής «σύμβαση του 2000»). Κατά τις διαπραγματεύσεις η πράξη μετετράπη σε πρωτόκολλο της σύμβασης του 2000 και συμπληρώθηκε με ορισμένες διατάξεις που δεν είχαν καλυφθεί αρχικά (άρθρα 3 και 9). Μια διάταξη του αρχικού σχεδίου που αφορούσε την κατάργηση της απαίτησης του διττού αξιοποιού δεν έχει περιληφθεί στο πρωτόκολλο.

Το πρωτόκολλο καταρτίστηκε από το Συμβούλιο στις 16 Οκτωβρίου 2001 ⁽³⁾ και υπεγράφη την ίδια ημέρα από όλα τα κράτη μέλη. Η Νορβηγία και η Ισλανδία γνωστοποίησαν στο Συμβούλιο ότι συμφωνούν με το περιεχόμενο της διάταξης που τις αφορά (άρθρο 8). Μια δήλωση του Συμβουλίου σχετικά με την απαίτηση του διττού αξιοποιού και άλλα θέματα που αφορούν την απόρ-

ριψη αιτήσεων καταχωρήθηκε στα πρακτικά του Συμβουλίου κατά την έκδοση της πράξης ⁽⁴⁾.

II. ΓΕΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Όπως αναφέρεται στο προοίμιο του πρωτοκόλλου, οι διατάξεις του πρωτοκόλλου προσαρτώνται και αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της σύμβασης του 2000. Αυτό σημαίνει ότι οι διατάξεις της σύμβασης του 2000 εφαρμόζονται στις διατάξεις του πρωτοκόλλου και αντιστρόφως, όπως θα συνέβαινε εάν ανήκαν όλες στην ίδια πράξη. Η σύμβαση του 2000, εξάλλου, συμπληρώνει την ευρωπαϊκή σύμβαση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής, το πρόσθετο πρωτόκολλό της του 1978 καθώς και τη σύμβαση εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν και τη συνθήκη Μπενελούξ (βλέπε άρθρο 1 της σύμβασης του 2000). Αυτό σημαίνει ιδίως ότι οι διατάξεις του άρθρου 24 της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής που αφορούν τον ορισμό της «δικαστικής αρχής», το άρθρο 3 της ίδιας σύμβασης που αφορά τον τρόπο εκτέλεσης των αιτήσεων, το άρθρο 4 της σύμβασης του 2000 που αφορά τις διατυπώσεις και διαδικασίες για την εκτέλεση των αιτήσεων και το άρθρο 6 της σύμβασης του 2000 που επιτρέπει την υποβολή αιτήσεων με φαξ ή ηλεκτρονικό ταχυδρομείο υπό συνθήκες που επιτρέπουν στο κράτος μέλος το οποίο τις παραλαμβάνει να προβαίνει σε έλεγχο γνησιότητας των αιτήσεων και προβλέπει την απευθείας διαβίβαση αιτήσεων μεταξύ δικαστικών αρχών, εφαρμόζονται επίσης στα μέτρα τα οποία προβλέπει το παρόν πρωτόκολλο. Όπως η ευρωπαϊκή σύμβαση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής και η σύμβαση του 2000, οι διατάξεις του πρωτοκόλλου έχουν γενική εφαρμογή, με μια σημαντική εξαίρεση: οι διατάξεις του άρθρου 1 εφαρμόζονται μόνον σε ορισμένα αδικήματα.

Οι διατάξεις του πρωτοκόλλου μπορούν να διαιρεθούν σε τρία χωριστά τμήματα: συνδρομή σχετικά με τραπεζικούς λογαριασμούς (άρθρα 1 έως 4), συμπληρωματικές αιτήσεις (άρθρα 5 και 6) και λόγοι απόρριψης (άρθρα 7 έως 10). Τα άρθρα 11 έως 16 περιλαμβάνουν διατάξεις σχετικά με τις επιφυλάξεις, την έναρξη ισχύος, την προσχώρηση νέων κρατών μελών, τη θέση της Ισλανδίας και της Νορβηγίας και την έναρξη ισχύος ως προς τις χώρες αυτές καθώς και το θεματοφύλακα.

⁽¹⁾ Κοινή δράση για τη δημιουργία μηχανισμού αξιολόγησης της εφαρμογής και της υλοποίησης σε εθνικό επίπεδο των διεθνών υποχρεώσεων που έχουν αναληφθεί στον τομέα της καταπολέμησης του οργανωμένου εγκλήματος (ΕΕ L 344 της 15.12.1997, σ. 7).

⁽²⁾ ΕΕ C 197 της 12.7.2000, σ. 1. Βλέπε επίσης την εισηγητική έκθεση της σύμβασης στην ΕΕ C 379 της 29.12.2000, σ. 7.

⁽³⁾ ΕΕ C 326 της 21.11.2001, σ. 1.

⁽⁴⁾ Η δήλωση του Συμβουλίου έχει ως εξής: «Το Συμβούλιο σημειώνει ότι η συζήτηση για την κατάργηση της απαίτησης του διττού αξιοποιού δεν κατέληξε στη διαμόρφωση οριστικής θέσης των κρατών μελών γι' αυτό το θέμα. Το Συμβούλιο συμφωνεί ότι το θέμα της απόρριψης αιτήσεων αμοιβαίας συνδρομής, περιλαμβανομένων ιδίως των απορρίψεων που βασίζονται στην απαίτηση του διττού αξιοποιού, θα εξετασθεί περαιτέρω από το Συμβούλιο δύο έτη μετά την έναρξη ισχύος του πρωτοκόλλου, με βάση τις πληροφορίες που θα διαβιβασθούν προς το Συμβούλιο και την Eurojust, δυνάμει του άρθρου 10 του πρωτοκόλλου.»

III. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΡΘΡΑ

A. Συνδρομή σχετικά με τραπεζικούς λογαριασμούς

Τα άρθρα 1 έως 4 του πρωτοκόλλου περιέχουν διατάξεις με στόχο τη βελτίωση της αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής όσον αφορά τις πληροφορίες που διαδίδουν οι τράπεζες. Το άρθρο 1 μπορεί να χρησιμοποιείται προκειμένου να παρέχονται πληροφορίες για το κατά πόσον υφίστανται τραπεζικοί λογαριασμοί σε περιπτώσεις όπου το αιτούν κράτος μέλος θεωρεί ότι οι πληροφορίες έχουν πιθανώς ουσιαστική σημασία για τους σκοπούς διεξαγόμενης έρευνας. Το άρθρο 2 εισάγει διατάξεις όσον αφορά συνδρομή για την απόκτηση πληροφοριών επί πράξεων που έχουν πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου σχετικά με συγκεκριμένο τραπεζικό λογαριασμό, ενώ το άρθρο 3 περιέχει διατάξεις όσον αφορά συνδρομή για την παρακολούθηση ενδεχόμενων μελλοντικών πράξεων σχετικά με συγκεκριμένο λογαριασμό. Το άρθρο 4 περιλαμβάνει διατάξεις προκειμένου να διασφαλισθεί ότι οποιαδήποτε συνδρομή παρεχόμενη σύμφωνα με τα άρθρα 1 έως 3 δεν αποκαλύπτεται στον κάτοχο του τραπεζικού λογαριασμού ή τρίτους.

Άρθρο 1: Αιτήσεις για την παροχή πληροφοριών σχετικά με τραπεζικούς λογαριασμούς

Το άρθρο αυτό υποχρεώνει τα κράτη μέλη να εντοπίζουν, έπειτα από ειδική αίτηση, τραπεζικούς λογαριασμούς ευρισκόμενους στο έδαφός τους και, ως εκ τούτου, να υποχρεώνει εμμέσως να καθιερώσουν μηχανισμό μέσω του οποίου μπορούν να παράσχουν τις ζητούμενες πληροφορίες. Το πεδίο ισχύος της υποχρέωσης περιορίζεται από τις παραγράφους 2, 3 και 5. Ο σκοπός της παραγράφου 4 είναι να περιορίζεται η αίτηση, εφόσον είναι δυνατόν, σε ορισμένες τράπεζες ή/και λογαριασμούς, ώστε να διευκολύνεται η εκτέλεση της αίτησης.

Όσον αφορά τις διατυπώσεις και τη διαδικασία, εφαρμόζονται το άρθρο 3 της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής και το άρθρο 4 της σύμβασης του 2000.

Παράγραφος 1

Η υποχρέωση της παραγράφου 1 καλύπτει τη δυνατότητα εντοπισμού τραπεζικών λογαριασμών σε ολόκληρο το έδαφος του κράτους μέλους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση. Η παράγραφος 1 δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να καθιερώσουν κεντρικό μητρώο τραπεζικών λογαριασμών, αλλά παρέχει σε κάθε κράτος μέλος την ευχέρεια να αποφασίσει πώς θα συμμορφωθεί με τη διάταξη κατά τρόπο αποτελεσματικό. Εάν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση εντοπίσει οιοσδήποτε τραπεζικούς λογαριασμούς στο έδαφός του, υποχρεούται να παράσχει στο αιτούν κράτος μέλος τους αριθμούς των τραπεζικών λογαριασμών και όλες τις λεπτομέρειές τους. Το αιτούν κράτος μέλος μπορεί βάσει των εν λόγω πληροφοριών να επιθυμεί να υποβάλει αίτηση κατά το άρθρο 2 ή 3, χρησιμοποιώντας την απλουστευμένη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 6.

Η υποχρέωση περιορίζεται στους λογαριασμούς τους οποίους κατέχει, ή ελέγχει, φυσικό ή νομικό πρόσωπο ως προς το οποίο διεξάγεται ποινική έρευνα. Περιλαμβάνονται επίσης, υπό ορισμένους όρους, οι λογαριασμοί για τους οποίους το διωκόμενο πρόσωπο έχει πληρεξουσιότητα (δεύτερο εδάφιο).

Κατά τις διαπραγματεύσεις συμφωνήθηκε ότι οι λογαριασμοί οι οποίοι ελέγχονται από το διωκόμενο πρόσωπο περιλαμβάνουν τους λογαριασμούς των οποίων το πρόσωπο αυτό τυγχάνει ο αληθινός οικονομικός δικαιούχος και ότι αυτό ισχύει ανεξάρτητα από το κατά πόσον οι λογαριασμοί αυτοί ανήκουν σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή οντότητες που λειτουργούν υπό τη μορφή ή για λογαριασμό καταπιστευτικών κεφαλαίων ή κάθε άλλο μέσο διαχείρισης κεφαλαίων με ειδικούς σκοπούς, του οποίου η ταυτότητα των ιδρυτών ή δικαιούχων είναι άγνωστη. Η έννοια του οικονομικού δικαιούχου πρέπει να ερμηνεύεται σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 7 της οδηγίας 91/308/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Ιουνίου 1991, για την πρόληψη της χρησιμοποίησης του χρηματοπιστωτικού συστήματος για τη νομιμοποίηση προσόδων από παράνομες δραστηριότητες ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε από την οδηγία 2001/97/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Δεκεμβρίου 2001 ⁽²⁾ (εφεξής «οδηγία για το ξέπλυμα χρημάτων»).

Οι λογαριασμοί για τους οποίους το πρόσωπο, για το οποίο διεξάγεται η έρευνα, έχει πληρεξουσιότητα καλύπτονται στην πραγματικότητα από την έννοια «λογαριασμοί που ελέγχονται», αλλά στους εν λόγω λογαριασμούς εφαρμόζεται ειδική διάταξη (δεύτερο εδάφιο). Η κάλυψή τους δεν είναι αυτόματη. Προϋποθέτει ότι οι σχετικές πληροφορίες έχουν ζητηθεί ειδικά από το αιτούν κράτος. Επιπλέον, προϋποθέτει ότι οι πληροφορίες μπορούν να παρασχεθούν εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Η έκφραση αυτή συνεπάγεται υποχρέωση, για το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, όχι να καταβάλει κάθε προσπάθεια για τη συλλογή των πληροφοριών, οσοδήποτε δαπανηρή και χρονοβόρα αποδειχθεί, αλλά να καταβάλει προσπάθεια, υπό την έννοια των πόρων, η οποία πρέπει να είναι ανάλογη προς τη σημασία και τον επείγοντα χαρακτήρα της περίπτωσης. Το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση θα είναι σε θέση να προβεί στην εκτίμηση αυτή βάσει των πληροφοριών που πρέπει να παρέχει το αιτούν κράτος σύμφωνα με την παράγραφο 4. Ένας από τους λόγους των περιορισμών αυτών είναι ότι οι πληροφορίες που αφορούν πληρεξουσιότητα είναι συχνά δυσχερέστερα προσιτές, ακόμη και εάν η τράπεζα «διαθέτει τις πληροφορίες». Ενδέχεται, λ.χ., να μην είναι διαθέσιμες οι πληροφορίες αυτές μέσω του ηλεκτρονικού συστήματος των κεντρικών γραφείων της τράπεζας, αλλά να πρέπει να αναζητηθούν σε τοπικά υποκαταστήματα. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι ζητούμενες πληροφορίες είναι δυνατόν να υπάρχουν μόνο σε μη ηλεκτρονικά αρχεία.

Παράγραφος 2

Στην παράγραφο αυτή διευκρινίζεται ότι η υποχρέωση παροχής πληροφοριών ισχύει μόνο στο μέτρο που η τράπεζα που τηρεί το λογαριασμό διαθέτει τις πληροφορίες. Κατά συνέπεια, το πρωτόκολλο δεν θεσπίζει νέες υποχρεώσεις για τα κράτη μέλη ή τις τράπεζες όσον αφορά τη διατήρηση πληροφοριών σχετικά με τραπεζικούς λογαριασμούς. Οι διατάξεις για τη ρύθμιση της διατήρησης των πληροφοριών αυτών, που δεν επιτρέπεται να περιληφθούν σε πράξη του τρίτου πυλώνα, περιέχονται ιδίως στο άρθρο 4 της οδηγίας για το ξέπλυμα χρημάτων.

⁽¹⁾ ΕΕ L 166 της 28.6.1991, σ. 77.

⁽²⁾ ΕΕ L 344 της 28.12.2001, σ. 76.

Παράγραφος 3

Η παράγραφος 3 ορίζει ότι οι υποχρεώσεις σύμφωνα με το άρθρο 1 ισχύουν μόνον ως προς ορισμένες μορφές αδικημάτων. Πρόκειται για εξαίρεση από το γενικό κανόνα που διέπει την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων: η ευρωπαϊκή σύμβαση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής και τα πρωτόκολλα της καθώς και η σύμβαση του 2000 έχουν γενικό πεδίο εφαρμογής. Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής προέκυψαν από συμβιβασμό μεταξύ των κρατών μελών που υποστήριζαν γενικό πεδίο εφαρμογής, εκείνων που προτιμούσαν (διάφορα) κατώτατα όρια ποινής και τέλος κάποιων που προτιμούσαν κατάλογο αδικημάτων. Το τελικό κείμενο συμφωνήθηκε λαμβανομένου υπόψη του φόρτου εργασίας που θα συνεπαγόταν ενδεχομένως η εκτέλεση αιτήσεων για παροχή πληροφοριών σχετικά με τραπεζικούς λογαριασμούς και του γεγονότος ότι πρόκειται για νέο μέτρο, που δεν προβλεπόταν σε καμία προηγούμενη πράξη για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων και δεν έχει εισαχθεί ακόμη σε κάποια κράτη μέλη. Η διάταξη της παραγράφου 6, που υπενθυμίζει ότι το Συμβούλιο μπορεί στο μέλλον να αποφασίσει να επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής και σε άλλες μορφές αδικημάτων, αποτελεί μέρος του συμβιβασμού.

Σύμφωνα με την επιλεγείσα λύση, το αδίκημα πρέπει να καλύπτεται από τη μία τουλάχιστον από τις τρεις εναλλακτικές δυνατότητες. Η πρώτη εναλλακτική δυνατότητα συνίσταται σε ένα συνδυασμό των κατώτατων ορίων ποινής και στα δύο κράτη –4 έτη στο αιτούν κράτος μέλος και 2 έτη στο κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση– (πρώτη περίπτωση). Η δεύτερη και η τρίτη εναλλακτική δυνατότητα συνίστανται σε καταλόγους εγκλημάτων και συγκεκριμένα τον κατάλογο αδικημάτων που περιλαμβάνεται στη σύμβαση Ευρωπαϊκή (δεύτερη περίπτωση) ή τα αδικήματα που καλύπτονται από τις πράξεις σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο βαθμό που δεν καλύπτονται ήδη από τον κατάλογο της σύμβασης Ευρωπαϊκή (τρίτη περίπτωση).

Η παραπομπή στα αδικήματα που αναφέρονται στη σύμβαση Ευρωπαϊκή –όπως έχει τροποποιηθεί– σημαίνει ότι καλύπτονται όλες οι μορφές των αδικημάτων που αναφέρονται στο άρθρο 2 της σύμβασης αυτής και στο παράρτημα της σύμβασης⁽¹⁾. Ας σημειωθεί ότι η παραπομπή στη σύμβαση Ευρωπαϊκή δεν συμπεριλαμβάνει παραπομπή στα προβλεπόμενα υπό του άρθρου 2 όσον αφορά συγκεκριμένες ενδείξεις ότι υπάρχει δομή οργανωμένου εγκλήματος ή απαιτείται κοινή προσέγγιση.

Τα αδικήματα που αναφέρονται στο άρθρο 2 της σύμβασης Ευρωπαϊκή κατά την ημερομηνία δημοσίευσης της ανά χείρας εκδόσεως είναι τα ακόλουθα:

- τρομοκρατία,
- παράνομη διακίνηση ναρκωτικών⁽²⁾,

⁽¹⁾ Η παραπομπή στη σύμβαση Ευρωπαϊκή καλύπτει την απόφαση του Συμβουλίου της 3ης Δεκεμβρίου 1998 για τη συμπλήρωση της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της «εμπορίας ανθρώπων» στο παράρτημα της σύμβασης Ευρωπαϊκή (ΕΕ C 26 της 30.1.1999, σ. 21), και το πρωτόκολλο της 30ής Νοεμβρίου 2000, που τροποποιεί το άρθρο 2 και το παράρτημα της σύμβασης Ευρωπαϊκή (ΕΕ C 358 της 13.12.2000, σ. 1).

⁽²⁾ Για τους σκοπούς του άρθρου 2 της σύμβασης Ευρωπαϊκή, ως «παράνομη διακίνηση ναρκωτικών» νοούνται τα αδικήματα που απαριθμούνται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών του 1988 κατά της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών και ψυχοτρόπων ουσιών και στις διατάξεις που τροποποιούν ή αντικαθιστούν τη σύμβαση αυτή.

- παράνομη διακίνηση πυρηνικών και ραδιενεργών ουσιών,
- διακίνηση παράνομων μεταναστών,
- εμπορία ανθρώπων,
- εγκλήματα περί την εμπορία κλαπέντων οχημάτων,
- εγκλήματα διαπραχθέντα ή δυνάμενα να διαπραχθούν στα πλαίσια τρομοκρατικών δραστηριοτήτων που θίγουν τη ζωή, τη σωματική ακεραιότητα, την προσωπική ελευθερία ή την περιουσία,
- παράνομες δραστηριότητες νομιμοποίησης χρημάτων που συνδέονται με αυτές τις μορφές εγκληματικότητας ή με τις συγκεκριμένες εκφάνσεις τους και
- συναφή προς αυτά ποινικά αδικήματα⁽³⁾.

Τα αδικήματα που αναφέρονται στο Παράρτημα της σύμβασης Ευρωπαϊκή⁽⁴⁾ είναι τα ακόλουθα:

- ανθρωποκτονία εκ προθέσεως, βαρεία σωματική βλάβη,
- παράνομο εμπόριο ανθρωπίνων οργάνων και ιστών,
- αρπαγή, παράνομη κατακράτηση και περιαγωγή σε ομηρία,
- ρατσισμός και ξενοφοβία,
- οργανωμένες ληστείες,
- παράνομη εμπορία πολιτιστικών αγαθών, συμπεριλαμβανομένων των αρχαιοτήτων και των έργων τέχνης,
- υπεξαίρεσεις και απάτες,
- «προστασία» έναντι χρημάτων,
- απομίμηση και πειρατεία προϊόντων,
- νοθεία κρατικών εγγράφων και εμπορία πλαστών,
- παραχάραξη, νοθεία μέσων πληρωμής,
- εγκλήματα στον τομέα της πληροφορικής,
- δωροδοκία,
- λαθρεμπόριο όπλων, πυρομαχικών και εκρηκτικών,
- λαθρεμπόριο απειλούμενων ειδών ζώων,

⁽³⁾ Αδικήματα που διαπράττονται με σκοπό την απόκτηση των μέσων για την τέλεση των απαριθμούμενων αδικημάτων, τη διευκόλυνση ή την ολοκλήρωση της τέλεσής τους και την εξασφάλιση της ατιμωρησίας τους (βλέπε άρθρο 2 παράγραφος 3 δεύτερο εδάφιο της σύμβασης Ευρωπαϊκή).

⁽⁴⁾ Στο παράρτημα υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2 παράγραφος 2, η αρμοδιότητα καλύπτει τις συναφείς δραστηριότητες «επιδόματος» χρημάτων και τα συναφή αδικήματα.

- λαθρεμπόριο απειλούμενων φυτικών ειδών και ποικιλιών,
- έγκλημα εις βάρος του περιβάλλοντος και
- λαθρεμπόριο ορμονικών ουσιών και άλλων αυξητικών παραγόντων.

Η σύμβαση του 1995 σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και τα πρωτόκολλα της περιλαμβάνουν αδικήματα τα οποία καλύπτονται ήδη σε μεγάλο βαθμό, αν όχι πλήρως, από τον κατάλογο Ευρωπαϊκή. Πρόκειται για τα ακόλουθα:

- απάτη εις βάρος των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- εκ προθέσεως κατάρτιση ή χορήγηση πλαστών, ανακριβών ή ελλιπών δηλώσεων ή εγγράφων με τα αυτά αποτελέσματα (εάν δεν τιμωρούνται ήδη είτε ως κύριο αδίκημα είτε ως συνέργεια είτε ως ηθική αυτουργία είτε ως απόπειρα απάτης) ⁽¹⁾,
- παθητική δωροδοκία, η οποία ζημιώνει ή ενδέχεται να ζημιώσει τα οικονομικά συμφέροντα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- ενεργητική δωροδοκία, η οποία ζημιώνει ή ενδέχεται να ζημιώσει τα οικονομικά συμφέροντα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και
- «ξέπλυμα» χρημάτων που σχετίζονται με τα προϊόντα της προαναφερόμενης απάτης, τουλάχιστον σε σοβαρές περιπτώσεις, και της προαναφερόμενης ενεργητικής και παθητικής δωροδοκίας.

Παράγραφος 4

Το κείμενο της παραγράφου 4 εισήχθη λαμβανομένου υπόψη του φόρτου εργασίας που ενδεχομένως συνεπάγεται η εκτέλεση αιτήσεων για παροχή πληροφοριών. Προβλέπει ορισμένες υποχρεώσεις για το αιτούν κράτος. Ο σκοπός είναι να περιορίζεται η αίτηση, όπου δει, σε ορισμένες τράπεζες ή/και λογαριασμούς και να διευκολύνεται η εκτέλεση της αίτησης. Υποχρεώνει το αιτούν κράτος να εξετάζει προσεκτικά κατά πόσον οι πληροφορίες «είναι πιθανόν να έχουν ουσιαστική σημασία για τους σκοπούς της έρευνας περί του αδικήματος» και να το δηλώνει ρητά στην αίτησή του (πρώτη περίπτωση) καθώς και να εξετάζει προσεκτικά σε ποιο κράτος μέλος ή ποια κράτη μέλη πρέπει να υποβάλει την αίτηση (δεύτερη περίπτωση).

Η παράγραφος 4 συνεπάγεται ότι το αιτούν κράτος μέλος δεν μπορεί να χρησιμοποιεί το σχετικό μέτρο για να «αλιεύει» πληροφορίες από οποιοδήποτε κράτος μέλος ή και όλα, αλλά πρέπει να απευθύνει την αίτηση σε κράτος μέλος που πιθανολογείται ότι είναι σε θέση να παράσχει τις ζητούμενες πληροφορίες. Ωστόσο, η διάταξη δεν επιτρέπει στο κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να εξετάζει εάν οι πληροφορίες που ζητούνται είναι πιθανόν να έχουν ουσιαστική σημασία για τη συγκεκριμένη έρευνα σύμφωνα με την πρώτη περίπτωση της παραγράφου.

Η αίτηση θα πρέπει επίσης να περιλαμβάνει πληροφορίες σχετικά με τις τράπεζες που πιθανολογείται ότι ενδέχεται να τηρούν τους λογαριασμούς, εφόσον υπάρχουν σχετικές πληροφορίες (δεύτερη περίπτωση). Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το αιτούν κράτος

μέλος θα πρέπει να προσπαθεί να περιορίζει την αίτησή του μόνον σε ορισμένες μορφές τραπεζικών λογαριασμών ή/και λογαριασμών που τηρούνται μόνον από ορισμένες τράπεζες. Κατά τον τρόπο αυτό το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση θα μπορεί να περιορίζει αναλόγως την εκτέλεση της αίτησης.

Σύμφωνα με την τρίτη περίπτωση, το αιτούν κράτος παρέχει επίσης στο κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση κάθε άλλη πληροφορία η οποία ενδέχεται να διευκολύνει την εκτέλεση της αίτησης. Και αυτή η διάταξη εισήχθη λαμβανομένου υπόψη του φόρτου εργασίας που ενδεχομένως συνεπάγεται η εκτέλεση.

Παράγραφος 5

Στην παράγραφο 5 προβλέπεται ότι τα κράτη μέλη δύνανται να εξομοιώνουν τις αιτήσεις δυνάμει του άρθρου 1 με τις αιτήσεις έρευνας και κατάσχεσης και συνεπώς να εφαρμόζουν τους αυτούς όρους που εφαρμόζονται επί των αιτήσεων έρευνας και κατάσχεσης. Τούτο επιτρέπει στα κράτη μέλη να απαιτούν το στοιχείο του διττού αξιοποιούν και τη συμμόρφωση προς το σχετικό δικαίό τους, κατά την ίδια έκταση που δύνανται να εφαρμόζουν αυτές τις απαιτήσεις επί των αιτήσεων έρευνας και κατάσχεσης. Στο άρθρο 10 περιλαμβάνεται μηχανισμός παρακολούθησης όσον αφορά ενδεχόμενη απόρριψη για λόγους μη συμμόρφωσης προς τους ανωτέρω όρους.

Η απαίτηση του διττού αξιοποιούν θα πληρούται κατά κανόνα όσον αφορά τα αδικήματα που καλύπτονται από την παράγραφο 3. Εάν, ωστόσο, το αδίκημα για το οποίο διεξάγεται η έρευνα δεν αποτελεί αδίκημα στο κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, είναι δυνατή η επίκληση της απαίτησης του διττού αξιοποιούν ως λόγου απόρριψης.

Το δικαίωμα των κρατών μελών να εξαρτήσουν την εκτέλεση της αιτήσεως από τη συμμόρφωσή της προς το σχετικό δικαίό τους πρέπει να ερμηνευθεί βάσει των υποχρεώσεων που προβλέπονται στο άρθρο αυτό· το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεν πρέπει εφαρμόζοντας τον όρο αυτό να θέτει σε κίνδυνο τα πρακτικά αποτελέσματα των παραγράφων 1 έως 4 του άρθρου. Οι δυνατότητες κρατών μελών να αρνηθεί τη συνδρομή λόγω του ότι η αίτηση δεν συμμορφούται προς το δικαίό του είναι συνεπώς περιορισμένες. Τούτο σημαίνει, λ.χ., ότι ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να αρνηθεί αίτηση που έχει υποβληθεί δυνάμει του άρθρου 1 για το μόνο λόγο ότι το εθνικό του δικαίον δεν προβλέπει την προσκόμιση πληροφοριών σχετικά με την ύπαρξη τραπεζικών λογαριασμών στις ποινικές έρευνες ή ότι οι εθνικές του διατάξεις περί έρευνας και κατάσχεσης απαιτούν κανονικά υψηλότερο κατώτατο όριο από το οριζόμενο στην παράγραφο 3. Η διάταξη αυτή επιτρέπει εξάλλου τη διεξαγωγή δικαστικού ελέγχου στο κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση. Δεδομένου ότι δεν υφίστανται κοινά κανόνες εν προκειμένω, η φύση του ελέγχου αυτού ενδέχεται να διαφέρει στα διάφορα κράτη μέλη. Γενικά σημαίνει ότι το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση θα είναι σε θέση να παραπέμψει την αίτηση σε δικαστική αρχή, ώστε αυτή να εκτιμήσει κατά πόσον συμμορφούται προς τους εθνικούς όρους, περιλαμβανομένων των συνταγματικών απαιτήσεων, που δεν καλύπτονται από το άρθρο 1. Οι όροι αυτοί ενδέχεται να περιλαμβάνουν, λ.χ., την προνομακική ενημέρωσή.

⁽¹⁾ Βλέπε άρθρο 1 παράγραφος 3 της σύμβασης του 1995.

Παράγραφος 6

Στην παράγραφο 6 προβλέπεται ότι το Συμβούλιο μπορεί να αποφασίσει να επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1. Η επέκταση του πεδίου εφαρμογής μπορεί να εγκριθεί από το Συμβούλιο με απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 34 παράγραφος 2 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, το Συμβούλιο αποφασίζει ομόφωνα κατόπιν πρωτοβουλίας οποιουδήποτε κράτους μέλους ή της Επιτροπής και -όπως προκύπτει από το άρθρο 39 παράγραφος 1 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση- αφού ζητήσει τη γνώμη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Μπορεί λοιπόν να τροποποιηθεί το πρωτόκολλο από αυτή την άποψη χωρίς να απαιτείται τροποποιητική σύμβαση.

Άρθρο 2: Αιτήσεις για παροχή πληροφοριών επί τραπεζικών πράξεων

Το άρθρο 2 περιέχει διατάξεις σχετικά με τη συνδρομή που αφορά τα επιμέρους στοιχεία συγκεκριμένων, ήδη γνωστών τραπεζικών λογαριασμών και πράξεων που έχουν πραγματοποιηθεί ήδη μέσω αυτών κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου. Το άρθρο δεν εισάγει νέο μέτρο αλλά απλώς προσδιορίζει και βελτιώνει ένα μέτρο που εφαρμόζεται ήδη δυνάμει της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής.

Τα άρθρα 1 και 2 συνδέονται μεταξύ τους λόγω του ότι το αιτούν κράτος μπορεί να έχει πληροφορηθεί τις λεπτομέρειες του λογαριασμού με την εφαρμογή του μέτρου που προβλέπεται στο άρθρο 1 και εν συνεχεία -χάρη στο σύστημα συμπληρωματικών μέτρων που προβλέπεται στο άρθρο 6- μπορεί να ζητήσει πληροφορίες σχετικά με τραπεζικές πράξεις που έχουν πραγματοποιηθεί σε σχέση με το λογαριασμό. Ωστόσο, το μέτρο είναι ανεξάρτητο και η εφαρμογή του μπορεί επίσης να ζητείται όσον αφορά τραπεζικό λογαριασμό που έχει γίνει γνωστός στις ερευνητικές αρχές του αιτούντος κράτους με άλλα μέσα ή μέσω διαφορετικών διαύλων.

Παράγραφος 1

Η παράγραφος 1 δεν αναφέρει -όπως το άρθρο 1- λογαριασμούς συνδεδεμένους με πρόσωπο ως προς το οποίο διεξάγεται ποινική έρευνα. Δεν υπάρχει ανάγκη μνείας των ποινικών ερευνών δεδομένου ότι η πράξη βασίζεται στην ευρωπαϊκή σύμβαση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής και τη σύμβαση του 2000. Το άρθρο έχει συνεπώς εφαρμογή στις διαδικασίες που αναφέρονται στο άρθρο 1 της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής και το άρθρο 3 της σύμβασης του 2000. Η έλλειψη μνείας προσώπου ως προς το οποίο διεξάγεται ποινική έρευνα καθιστά σαφές ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να παρέχουν συνδρομή και για λογαριασμούς τρίτων, ήτοι προσώπων ως προς τα οποία δεν διεξάγεται ποινική έρευνα, εφόσον οι λογαριασμοί αυτοί συνδέονται κατά κάποιον τρόπο με ποινική έρευνα. Οποιαδήποτε τέτοια σχέση πρέπει να αναφέρεται από το αιτούν κράτος στην αίτησή του (βλέπε παράγραφο 3). Ένα παράδειγμα που αναφέρθηκε κατά τις διαπραγματεύσεις αφορούσε την περίπτωση κατά την οποία ο τραπεζικός λογαριασμός αδώου και τελείως ανυποψίαστου προσώπου χρησιμοποιείται ως «μεταφορικό μέσο» μεταξύ δύο λογαριασμών του υπόπτου, προς δημιουργία σύγχυσης και απόκρυψη της πράξης. Το άρθρο 2 επιτρέπει στο αιτούν κράτος μέλος να λαμβάνει πληροφορίες για οποιεσδήποτε πράξεις προς ή από το λογαριασμό αυτού.

Η παράγραφος 1, δεν περιέχει απλώς διατάξεις σχετικά με τη συνδρομή που αφορά τα επιμέρους στοιχεία συγκεκριμένου τραπεζικού λογαριασμού και πράξεων που έχουν πραγματοποιηθεί ήδη μέσω αυτού κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου, αλλά προβλέπει επίσης ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση παρέχει συνδρομή σχετικά με τα «επιμέρους στοιχεία οιοδήποτε εμβάλλοντος ή πιστουμένου λογαριασμού». Ο στόχος εν προκειμένω είναι να διευκρινισθεί ότι δεν αρκεί το κράτος μέλος, κατόπιν αιτήσεως, να παρέχει πληροφορίες σχετικά με τη μεταφορά ορισμένου χρηματικού ποσού προς/από το λογαριασμό ή προς/από άλλο λογαριασμό σε συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά πρέπει επίσης να παρέχει στο αιτούν κράτος μέλος πληροφορίες σχετικά με τον πιστούμενο/εμβάλλοντα λογαριασμό, ήτοι τον αριθμό του και άλλες λεπτομέρειες που απαιτούνται ώστε να μπορέσει το αιτούν κράτος να ζητήσει συνδρομή όσον αφορά το λογαριασμό αυτό (με την απλουστευμένη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 6 εάν ο λογαριασμός ευρίσκεται στο ίδιο κράτος ή με νέα αίτηση προς άλλο κράτος, ανάλογα με την περίπτωση). Κατά τον τρόπο αυτό το αιτούν κράτος μέλος θα είναι σε θέση να εντοπίσει τις μεταφορές χρηματικών ποσών μεταξύ λογαριασμών. Το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση, όταν παρέχει σύμφωνα με τη διάταξη αυτή τα επιμέρους στοιχεία οιοσδήποτε εμβάλλοντος και πιστουμένου λογαριασμού, θα λαμβάνει υπόψη, κατά περίπτωση, τις υποχρεώσεις του δυνάμει της ευρωπαϊκής σύμβασης του 1981 για την προστασία του ατόμου από την αυτοματοποιημένη επεξεργασία πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα.

Παράγραφος 2

Η διάταξη αυτή αντιστοιχεί στο άρθρο 1 παράγραφος 2. Βλέπε ανωτέρω τις παρατηρήσεις σχετικά με την εν λόγω διάταξη.

Παράγραφος 3

Η διάταξη αυτή αντιστοιχεί στο άρθρο 1 παράγραφος 4 πρώτη περίπτωση, αλλά έχει λιγότερο αυστηρή διατύπωση, δεδομένου ότι οι αιτήσεις δυνάμει του άρθρου 2 εντάσσονται σε σαφώς καθορισμένο τομέα αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής και είναι εκ φύσεως λιγότερο ειδικές από τις αιτήσεις δυνάμει του άρθρου 1.

Παράγραφος 4

Η διάταξη αυτή αντιστοιχεί στο άρθρο 1 παράγραφος 5. Βλέπε ανωτέρω τις παρατηρήσεις σχετικά με αυτή τη διάταξη.

Άρθρο 3: Αιτήσεις παρακολούθησης τραπεζικών πράξεων

Το άρθρο αυτό εισάγει ένα νέο μέτρο, που δεν προβλεπόταν σε καμία παλαιότερη πράξη σχετικά με την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων. Για το λόγο αυτό, το άρθρο έχει διατυπωθεί διαφορετικά από τα άρθρα 1 και 2, κατά το ότι το άρθρο 3 υποχρεώνει απλώς τα κράτη μέλη να θέσουν σε λειτουργία το μηχανισμό -τα κράτη μέλη θα είναι σε θέση να παρέχουν τη συνδρομή κατόπιν αιτήσεως- αλλά αφήνει σε κάθε κράτος μέλος την ευχέρεια να αποφασίζει κατά πόσον και υπό ποιους όρους θα παρέχει συνδρομή σε συγκεκριμένη περίπτωση. Το αποτέλεσμα είναι ένα άρθρο με ελάχιστες λεπτομέρειες. Το άρθρο αυτό βασίστηκε στη διάταξη που ρυθμίζει τις ελεγχόμενες παραδόσεις στο άρθρο 12 της σύμβασης του 2000.

Παράγραφος 1

Η παράγραφος αυτή υποχρεώνει τα κράτη μέλη να θέσουν σε λειτουργία μηχανισμό που θα τους επιτρέπει να παρακολουθούν, κατόπιν αιτήσεως, οποιεσδήποτε τραπεζικές πράξεις που θα πραγματοποιούνται σχετικά με συγκεκριμένο λογαριασμό κατά τη διάρκεια ορισμένης περιόδου.

Παράγραφος 2

Η διάταξη αυτή αντιστοιχεί στο άρθρο 2 παράγραφος 3.

Παράγραφος 3

Η διάταξη αυτή έχει αντιγραφεί από το άρθρο 12 παράγραφος 2 της σύμβασης του 2000, το οποίο αφορά τις ελεγχόμενες παραδόσεις. Τούτο σημαίνει ιδίως ότι το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να εφαρμόζει τους όρους, περιλαμβανομένων των κατώτατων ορίων ποινής και του διττού αξιοποίνου, που θα έπρεπε να τηρηθούν σε παρόμοια εσωτερική υπόθεση.

Παράγραφος 4

Η παράγραφος 4 διευκρινίζει ότι οι πρακτικές λεπτομέρειες της παρακολούθησης συμφωνούνται μεταξύ των αρμόδιων αρχών του αιτούντος και του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση. Κατά τον τρόπο αυτό το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση έχει πλήρη έλεγχο επί των όρων υπό τους οποίους διεξάγεται η παρακολούθηση και το αιτούν και το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορούν, λ.χ., να συμφωνήσουν ότι απαιτείται καθημερινή παρακολούθηση ή ότι αρκεί η παρακολούθηση επί εβδομαδιαίας βάσεως λόγω των περιστάσεων. Το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση μπορεί να αποφασίζει κατά πόσον μπορεί να παρασχεθεί διαρκής παρακολούθηση.

Άρθρο 4: Απόρρητο

Το άρθρο αυτό έχει ως στόχο να διασφαλίσει ότι ο κάτοχος του τραπεζικού λογαριασμού ή οποιοσδήποτε τρίτος δεν θα πληροφορούνται ότι λαμβάνεται ή έχει ληφθεί μέτρο που προβλέπεται στα άρθρα 1, 2 και 3. Η χρησιμοποιούμενη διατύπωση είναι παραπλήσια προς εκείνη του άρθρου 8 της οδηγίας για το ξέπλυμα χρημάτων. Ο ακριβής τρόπος εφαρμογής του άρθρου 4 εξαρτάται από το κάθε κράτος μέλος. Η διάταξη μπορεί λόγω χάρη να εφαρμοσθεί με τη θέσπιση ειδικής απαγόρευσης αποκαλύψεων, μπορεί όμως να εφαρμοσθεί επίσης με γενικότερα μέτρα κυρώσεως μιας συμπεριφοράς η οποία μπορεί να θέτει σε κίνδυνο τη διεξαγόμενη έρευνα.

Β. Συμπληρωματικά μέτρα και αιτήσεις

Τα άρθρα 5 και 6 έχουν ως στόχο την επιτάχυνση και απλούστευση των διαδικασιών όταν, κατά την εκτέλεση αίτησης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής, κρίνεται ότι ενδέχεται να απαιτηθεί η λήψη συμπληρωματικού μέτρου. Τα άρθρα αυτά θα είναι ασφαλώς ιδιαίτερα χρήσιμα στο πλαίσιο της συνδρομής σχετικά με τραπεζικούς οργανισμούς—όπου η ταχύτητα έχει συχνά κεφαλαιώδη σημασία—αλλά η εφαρμογή τους δεν περιορίζεται στην εν λόγω συνδρομή. Οι διατάξεις εφαρμόζονται σε οποιαδήποτε αίτηση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής.

Άρθρο 5: Υποχρέωση ενημέρωσης

Το άρθρο 5 υποχρεώνει την αρμόδια αρχή του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση να ενημερώνει αμελλητί την αιτούσα αρχή εάν κατά την εκτέλεση αίτησης διαπιστώσει ότι ενδέχεται να

απαιτηθεί η λήψη συμπληρωματικών μέτρων που ήταν αδύνατον να προβλεφθούν ή να προσδιορισθούν από την αιτούσα αρχή στην αρχική της αίτηση. Αυτό μπορεί να συνεπάγεται την παροχή ενημέρωσης προτού καταστεί δυνατόν να δοθεί τυπική απάντηση στην αίτηση.

Οι διατάξεις του άρθρου αυτού ισχύουν, λ.χ., εάν το κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση κατά την εκτέλεση αίτησης δυνάμει του άρθρου 1 εντοπίσει κάποιο λογαριασμό και θεωρήσει ότι το αιτούν κράτος θα ενδιαφερόταν ενδεχομένως να ενημερωθεί το συντομότερο δυνατόν ως προς τις κινήσεις του λογαριασμού κατά το άμεσο παρελθόν ή στο εγγύς μέλλον. Η υποχρέωση ενημέρωσης δεν περιορίζεται ωστόσο στις αιτήσεις που καλύπτονται από το παρόν πρωτόκολλο, αλλά έχει γενική εφαρμογή και ισχύει, λ.χ., όταν η ανάγκη συμπληρωματικών μέτρων διαπιστώνεται κατά την εκτέλεση αίτησης για έρευνα κατ' οίκον. Στην περίπτωση αυτή το αιτούν κράτος μπορεί, αφού ειδοποιηθεί, να υποβάλει συμπληρωματική αίτηση με την απλουστευμένη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 6. Το άρθρο 5 (αντίθετα με το άρθρο 6) εφαρμόζεται επίσης εάν το συμπληρωματικό μέτρο πρόκειται να ληφθεί από άλλο κράτος, λ.χ. όταν κατά την εκτέλεση αίτησης δυνάμει του άρθρου 2 διαπιστωθεί ότι μεταφέρθηκε χρηματικό ποσό σε τραπεζικό λογαριασμό που τηρείται από τράπεζα άλλου κράτους μέλους ή τρίτης χώρας.

Άρθρο 6: Συμπληρωματικές αιτήσεις αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής

Το άρθρο αυτό περιλαμβάνει δύο παραγράφους που έχουν ως στόχο τη διευκόλυνση και επιτάχυνση της διαδικασίας στην περίπτωση που απαιτείται η λήψη συμπληρωματικών μέτρων.

Παράγραφος 1

Η διάταξη αυτή εισάγει μια διαδικασία με ιδιαίτερη πρακτική σημασία, σύμφωνα με την οποία το αιτούν κράτος δεν υποχρεούται να υποβάλλει τελειώς νέα αίτηση όταν απαιτείται η λήψη συμπληρωματικού μέτρου σχετικά με την ίδια έρευνα ή διαδικασία. Θα αρκεί να παραπέμψει στην αρχική αίτηση όταν ζητεί το συμπληρωματικό μέτρο και παρέχει τις αναγκαίες συμπληρωματικές πληροφορίες.

Παράγραφος 2

Το σκεπτικό στο οποίο βασίζεται η παράγραφος 2 είναι ότι, όπως έχει δείξει η πείρα, δεν είναι πρόθυμες όλες οι αρχές των κρατών μελών να δεχθούν την απευθείας υποβολή συμπληρωματικής αίτησης λ.χ. από αλλοδαπό εισαγγελέα ή ανακριτή ο οποίος ευρίσκεται στο κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση κατά την εκτέλεση της αίτησης. Η παράγραφος 2 θα διασφαλίζει ότι η εν λόγω συμπληρωματική αίτηση μπορεί να υποβάλλεται επιτόπου και ότι δεν απαιτείται να αποστέλλεται από το έδαφος του αιτούντος κράτους. Η εφαρμογή της διάταξης στη συγκεκριμένη περίπτωση προϋποθέτει ότι το πρόσωπο που ευρίσκεται στο κράτος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση είναι αρμόδιο για την υποβολή αίτησης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής σύμφωνα με το άρθρο 24 της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής ή το άρθρο 24 της σύμβασης του 2000.

Το άρθρο 6 παράγραφος 3 της σύμβασης του 2000, στο οποίο παραπέμπει η διάταξη αυτή, περιλαμβάνει ειδικές διατάξεις για το Ηνωμένο Βασίλειο και την Ιρλανδία όσον αφορά την απευθείας επικοινωνία· δεδομένου ότι τα κράτη αυτά μπορούν να δηλώσουν προσωρινά ότι διατηρούν την επικοινωνία με τις αντίστοιχες κεντρικές αρχές τους, οποιαδήποτε συμπληρωματική αίτηση πρέπει να απευθύνεται στις αρχές αυτές επί όσο διάστημα ισχύει η επιφύλαξη.

Γ. Λόγοι απόρριψης

Τα άρθρα 7 έως 10 περιέχουν διατάξεις οι οποίες έχουν ως στόχο τον περιορισμό ή τον έλεγχο της εφαρμογής λόγω απόρριψης. Οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται στις αιτήσεις αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής επί ποινικών υποθέσεων γενικά και όχι μόνο στις περιπτώσεις που καλύπτονται από τα άρθρα 1 έως 4 του πρωτοκόλλου.

Άρθρο 7: Τραπεζικό απόρρητο

Το άρθρο αυτό, που απαγορεύει στα κράτη μέλη να επικαλούνται το τραπεζικό απόρρητο ως λόγο απόρριψης, βασίζεται στο πρώτο εδάφιο του άρθρου 18 παράγραφος 7 της σύμβασης για το ξέπλυμα χρημάτων του 1990. Κατά τις διαπραγματεύσεις συμφωνήθηκε ότι η έκφραση «τραπεζικό απόρρητο» πρέπει να ερμηνεύεται υπό ευρεία έννοια, λαμβανομένου υπόψη του κοινοτικού και εθνικού δικαίου που διέπει το χρηματοοικονομικό τομέα.

Δεδομένου ότι έχει εφαρμογή το άρθρο 3 της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής, τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν τις διατυπώσεις και διαδικασίες που προβλέπει το εσωτερικό τους δίκαιο ⁽¹⁾.

Άρθρο 8: Φορολογικά αδικήματα

Το άρθρο 8 παράγραφοι 1 και 2 αναπαράγει το περιεχόμενο των άρθρων 1 και 2 του πρόσθετου πρωτοκόλλου του 1978 της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής. Αντίθετα με την πράξη αυτή, το παρόν πρωτόκολλο δεν επιτρέπει τη διατύπωση επιφυλάξεων σχετικά με τη διάταξη αυτή (άρθρο 11). Το άρθρο 8 παράγραφοι 1 και 2 αντικαθιστά και επεκτείνεται το άρθρο 50 της σύμβασης εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν. Η τελευταία αυτή διάταξη καταργείται συνεπώς από το άρθρο 8 παράγραφος 3 του πρωτοκόλλου.

Άρθρο 9: Πολιτικά αδικήματα

Το άρθρο αυτό είναι πλήρως εμπνευσμένο από το άρθρο 5 της σύμβασης της ΕΕ περί εκδόσεως, του 1996. Οι σχετικές διατάξεις δεν περιλαμβάνονταν στο αρχικό σχέδιο, αλλά προστέθηκαν προκειμένου να καλύπτονται όλοι οι λόγοι απόρριψης που προβλέπονται στο άρθρο 2 στοιχείο α) της ευρωπαϊκής σύμβασης αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής· το άρθρο 2 στοιχείο β) της σύμβασης αυτής καλύπτεται από το άρθρο 10 (βλέπε κατωτέρω).

Η παράγραφος 1 περιέχει την αρχή ότι, για τους σκοπούς της αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής μεταξύ των κρατών μελών, κανένα αδίκημα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πολιτικό αδίκημα. Η παράγραφος 2 επιτρέπει στα κράτη μέλη να παρεκκλίνουν από

την αρχή με δήλωσή τους. Ωστόσο, δεν επιτρέπεται καμία παρέκκλιση όσον αφορά τα σχετικά με την τρομοκρατία αδικήματα που ορίζονται στην εν λόγω παράγραφο. Τα αδικήματα αυτά είναι:

α) Τα αδικήματα τα προβλεπόμενα στα άρθρα 1 και 2 της ευρωπαϊκής σύμβασης για την καταστολή της τρομοκρατίας της 27ης Ιανουαρίου 1977.

Πρόκειται για τα σοβαρότερα αδικήματα, όπως η περιαγωγή σε ομηρία, η χρήση πυροβόλων όπλων και εκρηκτικών, οι πράξεις βίας που στρέφονται κατά της ζωής ή της ελευθερίας ενός προσώπου ή οι οποίες συνιστούν κοινό κίνδυνο κατά προσώπων.

β) Τα αδικήματα της σύστασης και συμμορίας ή της εγκληματικής οργάνωσης, τα οποία αντιστοιχούν στην περιγραφή της συμπεριφοράς της προβλεπόμενης στο άρθρο 3 παράγραφος 4 της σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 για την έκδοση μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ⁽²⁾, για τη διάπραξη μιας ή περισσότερων αδίκων πράξεων, που προβλέπονται στα άρθρα 1 και 2 της σύμβασης του 1977.

Το πεδίο είναι ευρύτερο από εκείνο του άρθρου 1 στοιχείο στ) της σύμβασης του 1977, που περιορίζεται στην απόπειρα διάπραξης οποιουδήποτε από τα αδικήματα του άρθρου 1 της σύμβασης του 1977 ή τη συνέργεια σε διάπραξη ή απόπειρα διάπραξης σχετικού αδικήματος.

Το άρθρο 3 παράγραφος 4 της σύμβασης του 1996 ορίζει την εν λόγω συμπεριφορά ως ακολούθως: «Συμπεριφορά οποιουδήποτε προσώπου που συμβάλλει στη διάπραξη, από ομάδα προσώπων που δρουν με κοινό σκοπό, ενός ή πλειόνων αδικημάτων στον τομέα της τρομοκρατίας κατά την έννοια των άρθρων 1 και 2 της ευρωπαϊκής σύμβασης για την καταστολή της τρομοκρατίας, της διακίνησης ναρκωτικών και άλλων οργανωμένων μορφών εγκληματικότητας ή άλλων πράξεων βίας στρεφόμενων κατά της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας ή της ελευθερίας ενός προσώπου, ή πράξεων οι οποίες συνιστούν κοινό κίνδυνο κατά προσώπων, τιμωρουμένων με στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας ανωτάτου ορίου δώδεκα τουλάχιστον μηνών, ακόμη και όταν το πρόσωπο αυτό δεν συμμετέχει στην εκτέλεση αυτή καθ' εαυτή του σχετικού ή των σχετικών αδικημάτων· η συμβολή του πρέπει να είναι εκ προθέσεως και να πραγματοποιείται εν γνώσει είτε του σκοπού και της γενικής εγκληματικής δραστηριότητας της ομάδας είτε της προθέσεως της ομάδας να διαπράξει το σχετικό ή τα σχετικά αδικήματα.»

Τέλος, το άρθρο 9 παράγραφος 3 προβλέπει ότι οι επιφυλάξεις που διατυπώθηκαν δυνάμει του άρθρου 13 της σύμβασης του 1977 δεν εφαρμόζονται στην αμοιβαία δικαστική συνδρομή μεταξύ των κρατών μελών. Τούτο ισχύει τόσο για τα κράτη μέλη που εφαρμόζουν πλήρως την αρχή που προσδιορίζεται στο άρθρο 9 παράγραφος 1 όσο και για εκείνα που προβαίνουν σε δήλωση σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 2.

⁽¹⁾ Βλέπε άρθρο 18 παράγραφος 7 δεύτερο εδάφιο της σύμβασης του 1990 για το ξέπλυμα χρημάτων, που ορίζει ότι: «Όταν το απαιτεί το εσωτερικό του δίκαιο, ένα μέρος μπορεί να απαιτήσει την παροχή άδειας για αίτηση συνεργασίας, η οποία θα επαγόταν άρση τραπεζικού απορρήτου, από δικαστή ή άλλη δικαστική αρχή, συμπεριλαμβανομένου του εισαγγελέα, υπό τον όρο ότι η αρχή αυτή θα προβαίνει σε σχετικές με ποινικά αδικήματα ενέργειες».

⁽²⁾ ΕΕ C 313 της 23.10.1996, σ. 11.

Άρθρο 10: Διαβίβαση των απορρίψεων στο Συμβούλιο και συμμετοχή της Eurojust ⁽¹⁾**Παράγραφος 1**

Η πρώτη παράγραφος του άρθρου 10 υποχρεώνει, σε ορισμένες περιπτώσεις, το κράτος μέλος που απορρίπτει αίτηση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής να διαβιβάσει την αιτιολογημένη απόφαση απορρίψεως στο Συμβούλιο προς ενδεχόμενη εξέταση και επακόλουθη εκτίμηση. Η υποχρέωση ισχύει μόνον όταν το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση έχει λάβει τυπική απόφαση με την οποία απορρίπτει την αίτηση και, αντίθετα με τις διατάξεις της παραγράφου 2, δεν ισχύει για τις εκκρεμείς υποθέσεις. Συνεπώς, η διαδικασία δεν θα θίγει την ανεξαρτησία των δικαστικών αρχών. Επιπλέον, η υποχρέωση ισχύει μόνον εφόσον το αιτούν κράτος εμμένει στην αίτησή του και δεν μπορεί να εξευρεθεί λύση.

Ο σκοπός της παραγράφου 1 είναι να δοθεί στο Συμβούλιο η δυνατότητα να εκτιμά και να παρακολουθεί τη λειτουργία του μηχανισμού δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών. Η ενημέρωση του Συμβουλίου θα πρέπει ασφαλώς να περιορίζεται στα γεγονότα που έχουν σημασία για την εκτίμηση της λειτουργίας του μηχανισμού δικαστικής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών. Κατά συνέπεια, η υποχρέωση ενημέρωσης του Συμβουλίου δεν αφορά απόρρητες ή ευαίσθητες πληροφορίες που ενδέχεται να περιλαμβάνονται στο φάκελο.

Η διαδικασία εφαρμόζεται με την επιφύλαξη του άρθρου 35 παράγραφος 7 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων είναι μεταξύ άλλων αρμόδιο να αποφαινεται επί ορισμένων διαφορών μεταξύ κρατών μελών, οσάκις το Συμβούλιο δεν μπορεί να ρυθμίσει τέτοια διαφορά εντός έξι μηνών από την υποβολή της στο Συμβούλιο από ένα από τα μέλη του. Οι διαδικασίες που προβλέπονται αντιστοίχως στο άρθρο 35 παράγραφος 7 της συνθήκης ΕΕ και στο άρθρο 10 παράγραφος 1 του πρωτοκόλλου είναι ανεξάρτητες η μία από την άλλη.

Η πρώτη περίπτωση αφορά τις απορρίψεις για λόγους κυριαρχίας, ασφάλειας, δημόσιας τάξης ή άλλων ζωτικών συμφερόντων.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά τις απορρίψεις για λόγους μη συμμόρφωσης προς την απαίτηση του διττού αξιοποιήσιμου και την εθνική νομοθεσία.

Η τρίτη και τελευταία περίπτωση της παραγράφου 1 προστέθηκε, μολονότι η δεύτερη περίπτωση κάλυπτε ήδη το θέμα, κυρίως για να υποστηρίξει η ανάγκη παρακολούθησης της εφαρμογής του άρθρου 1 παράγραφος 5 και ειδικότερα της εφαρμογής της προϋποθέσεως της συμμόρφωσης προς το εθνικό δίκαιο. Η διάταξη αυτή περιελήφθη λόγω του ότι ορισμένα κράτη μέλη εξέφρασαν την ανησυχία ότι άλλως η δυνατότητα εφαρμογής του εθνικού δικαίου θα μπορούσε να ανατρέψει την υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 1.

Παράγραφος 2

Στο άρθρο 10 παράγραφος 2 υπενθυμίζεται ότι οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους μπορούν, μετά τη δημιουργία της Eurojust, να προσφεύγουν σε αυτήν για την επίλυση οποιουδήποτε προβλήματος σχετικά με την εκτέλεση αίτησης, όσον αφορά τις διατάξεις

που αναφέρονται στην παράγραφο 1. Το Συμβούλιο εξέδωσε στις 28 Φεβρουαρίου 2002 την απόφαση 2002/187/ΔΕΥ του Συμβουλίου σχετικά με τη σύσταση της Eurojust προκειμένου να ενισχυθεί η καταπολέμηση των σοβαρών μορφών εγκλήματος ⁽²⁾. Το άρθρο 10 παράγραφος 2 δεν προβλέπει αρμοδιότητες της Eurojust — αυτές ορίζονται στην προαναφερόμενη απόφαση του Συμβουλίου. Το άρθρο 10 παράγραφος 2 θα μπορεί να χρησιμοποιείται στην περίπτωση που το κράτος μέλος προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση δεν είναι σε θέση να εκπληρώσει τις επιθυμίες του αιτούντος κράτους μέλους. Η Eurojust μπορεί φυσικά να επιλαμβάνεται υποθέσεων που της έχει παραπεμφθεί μόνο στο βαθμό που εμπίπτει στις αρμοδιότητες της Eurojust. Τα δύο εθνικά μέλη της Eurojust —το μέλος του αιτούντος κράτους και το μέλος του κράτους προς το οποίο απευθύνεται η αίτηση— μπορούν στην περίπτωση αυτή να ενημερωθούν σχετικά με τη διαφορά και να συμβάλουν στην εξεύρεση λύσης αποδεκτής και από τα δύο κράτη. Η συνδρομή της Eurojust, αντίθετα από τα προβλεπόμενα στις διατάξεις της παραγράφου 1, είναι δυνατή επί εκκρεμών υποθέσεων.

Δ. Τελικές διατάξεις**Άρθρο 11: Επιφυλάξεις**

Το άρθρο αυτό αποτρέπει τα κράτη μέλη από τη διατύπωση επιφυλάξεων ως προς το πρωτόκολλο εκτός από εκείνες που προβλέπονται ρητώς στο άρθρο 9 παράγραφος 2.

Άρθρο 12: Εδαφική εφαρμογή

Το άρθρο 26 της σύμβασης του 2000 προβλέπει ότι η σύμβαση θα εφαρμοσθεί στο Γιβραλτάρ μόλις επεκταθεί η ευρωπαϊκή σύμβαση αμοιβαίας δικαστικής συνδρομής στο Γιβραλτάρ. Το άρθρο 12 του πρωτοκόλλου, δίνοντας συνέχεια στη διάταξη αυτή, προβλέπει ότι η σύμβαση θα εφαρμοσθεί στο Γιβραλτάρ όταν εφαρμοσθεί η σύμβαση του 2000 στο Γιβραλτάρ, σύμφωνα με το άρθρο 26 της σύμβασης του 2000.

Άρθρο 13: Έναρξη ισχύος

Το άρθρο αυτό ρυθμίζει κατ' αρχήν την έναρξη ισχύος του πρωτοκόλλου όπως ακριβώς το άρθρο 27 της σύμβασης του 2000, με την προσθήκη ότι το πρωτόκολλο δεν πρόκειται να αρχίσει να ισχύει ή να εφαρμόζεται προτού αρχίσει να ισχύει ή καταστεί εφαρμοστέα η σύμβαση του 2000.

Το Πρωτόκολλο αρχίζει να ισχύει 90 ημέρες μετά από την ολοκλήρωση των διαδικασιών που είναι απαραίτητες για την έγκριση του πρωτοκόλλου από το όγδοο κράτος το οποίο ήταν μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 16 Οκτωβρίου 2001, όταν εγκρίθηκε από το Συμβούλιο η πράξη θέσπισης του πρωτοκόλλου. Ωστόσο σε περίπτωση που η σύμβαση του 2000 δεν έχει αρχίσει να ισχύει αυτή την ημερομηνία, το πρωτόκολλο αρχίζει να ισχύει μόλις αρχίσει να ισχύει η σύμβαση του 2000. Το πρωτόκολλο θα ισχύσει αρχικώς μεταξύ των εν λόγω οκτώ κρατών μελών, ή, ενδεχομένως, μεταξύ των οκτώ κρατών μελών ή και άλλων, τα οποία θα έχουν εγκρίνει το πρωτόκολλο κατά την έναρξη ισχύος της σύμβασης του 2000. Θα αρχίσει να ισχύει για κάθε ένα από τα άλλα κράτη μέλη 90 ημέρες μετά την ολοκλήρωση των διαδικασιών έγκρισης. Η έναρξη ισχύος του πρωτοκόλλου έχει ως συνέπεια την εφαρμογή του άρθρου 35 της συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ Βλέπε δήλωση του Συμβουλίου σχετικά με το διττό αξιοποιήσιμο και άλλα θέματα που αφορούν την απόρριψη αιτήσεων στην υποσημείωση του κεφαλαίου I.

⁽²⁾ ΕΕ L 63 της 6.3.2002, σ. 1.

Η παράγραφος 5 δίδει τη δυνατότητα να μπορεί κάθε κράτος μέλος, κατά την έγκριση του πρωτοκόλλου ή οποιαδήποτε άλλη μεταγενέστερη στιγμή, να δηλώσει ότι το πρωτόκολλο είναι εφαρμοστέο πριν από την έναρξη ισχύος του στις σχέσεις του με τα άλλα κράτη μέλη που προέβησαν στην ίδια δήλωση. Κατ' αυτόν τον τρόπο το πρωτόκολλο θα μπορεί να εφαρμοστεί το συντομότερο δυνατό μεταξύ των πλέον ενδιαφερομένων κρατών μελών. Δήλωση που υποβάλλεται δυνάμει της εν λόγω παραγράφου αρχίζει να ισχύει 90 ημέρες μετά την κατάθεσή της. Ωστόσο σε περίπτωση που η σύμβαση του 2000 εφαρμοστεί δυνάμει του άρθρου 27 παράγραφος 5 της εν λόγω συμβάσεως μεταξύ των ενδιαφερομένων κρατών μελών σε μεταγενέστερη ημερομηνία, το πρωτόκολλο θα εφαρμοστεί μεταξύ αυτών των κρατών μελών σε αυτή τη μεταγενέστερη ημερομηνία.

Η παράγραφος 7 αφορά θέματα έναρξης ισχύος και περιορίζει την εφαρμογή του πρωτοκόλλου σε διαδικασίες αμοιβαίας συνδρομής που αρχίζουν μετά την έναρξη ισχύος του πρωτοκόλλου, ή μόλις αυτό καταστεί εφαρμοστέο μεταξύ των ενδιαφερομένων κρατών μελών.

Άρθρο 14: Προσχώρηση νέων κρατών μελών

Οι διατάξεις σχετικά με την προσχώρηση νέων κρατών μελών βασίζονται στις αντίστοιχες διατάξεις του άρθρου 28 της σύμβασης του 2000.

Το άρθρο αυτό προβλέπει ότι το πρωτόκολλο είναι ανοιχτό προς προσχώρηση σε κάθε κράτος μέλος που γίνεται μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και προβλέπει τις ρυθμίσεις για την προσχώρηση αυτή.

Η παράγραφος 4 προβλέπει ότι στην περίπτωση που το πρωτόκολλο έχει ήδη τεθεί σε ισχύ, όταν ένα νέο κράτος μέλος προσχωρεί, τίθεται σε ισχύ για το κράτος αυτό 90 ημέρες μετά την κατάθεση του εγγράφου προσχώρησής του. Εντούτοις, εάν το πρωτόκολλο δεν έχει τεθεί σε ισχύ 90 ημέρες μετά την προσχώρηση αυτού του κράτους, θα τεθεί σε ισχύ σε σχέση με το κράτος αυτό κατά την έναρξη ισχύος που αναφέρεται στο άρθρο 13.

Το προσχωρούν κράτος μπορεί επίσης να υποβάλει δήλωση για την επίσηυση της εφαρμογής όπως προβλέπεται στο άρθρο 13 παράγραφος 5.

Σύμφωνα με τη γενική αρχή της παραγράφου 6 του άρθρου 13, η παράγραφος 6 του άρθρου 14 προβλέπει ότι το πρωτόκολλο δεν μπορεί να αρχίσει να ισχύει ή να τεθεί σε εφαρμογή σε σχέση με προσχωρούν κράτος, προτού η σύμβαση του 2000 αρχίσει να ισχύει ή τεθεί σε εφαρμογή σε σχέση με το εν λόγω κράτος.

Άρθρο 15: Θέση της Ισλανδίας και της Νορβηγίας

Αυτή η διάταξη αντιστοιχεί στο άρθρο 2 της σύμβασης του 2000. Διευκρινίζει ότι το άρθρο 8 σχετικά με τα φορολογικά αδικήματα

πρέπει να θεωρηθεί ως μέτρο που τροποποιεί ή που βασίζεται στις διατάξεις που μνημονεύονται στο παράρτημα Α της συμφωνίας η οποία συνήφθη από το Συμβούλιο με την Ισλανδία και τη Νορβηγία στις 18 Μαΐου 1999 σχετικά με τη σύνδεση των δύο αυτών χωρών με την υλοποίηση, την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου του Σένγκεν («συμφωνία σύνδεσης»). Το άρθρο 2 παράγραφος 3 της συμφωνίας σύνδεσης προβλέπει ότι οι πράξεις και τα μέτρα που υιοθετούνται από την Ευρωπαϊκή Ένωση σε αυτά τα πλαίσια θα γίνονται δεκτά, θα υλοποιούνται και θα εφαρμόζονται από την Ισλανδία και τη Νορβηγία.

Άρθρο 16: Έναρξη ισχύος ως προς την Ισλανδία και τη Νορβηγία

Το παρόν άρθρο αντιστοιχεί στο άρθρο 29 της σύμβασης 2000. Περιλαμβάνει τις ρυθμίσεις για την έναρξη ισχύος του άρθρου 8 του πρωτοκόλλου για την Ισλανδία και τη Νορβηγία. Οι ρυθμίσεις αυτές διέπονται από τη συμφωνία σύνδεσης (βλέπε παρατηρήσεις σχετικά με το άρθρο 15).

Ουσιαστικά, η θέση όπως περιλαμβάνεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 16 είναι ότι οι διατάξεις του άρθρου 8 του πρωτοκόλλου θα τεθούν σε ισχύ για την Ισλανδία και τη Νορβηγία 90 ημέρες μετά την κοινοποίηση εκ μέρους των χωρών αυτών της εκπλήρωσης των συνταγματικών τους προϋποθέσεων. Κατόπιν τούτου, οι διατάξεις θα εφαρμοστούν στις ρυθμίσεις τους για αμοιβαία συνδρομή με κάθε κράτος μέλος για το οποίο το πρωτόκολλο έχει ήδη τεθεί σε ισχύ. Πρέπει ωστόσο να σημειωθεί ότι δεν προβλέπεται επίσηυση της εφαρμογής από την Ισλανδία και τη Νορβηγία.

Η παράγραφος 2 καλύπτει την περίπτωση όπου το πρωτόκολλο τίθεται σε ισχύ για ένα κράτος μέλος όταν οι διατάξεις του άρθρου 8 του πρωτοκόλλου εφαρμόζονται ήδη σε σχέση με την Ισλανδία ή/και τη Νορβηγία. Η παράγραφος 3 προβλέπει ότι το άρθρο 8 του πρωτοκόλλου δεν δεσμεύει την Ισλανδία και τη Νορβηγία προτού αρχίσουν να ισχύουν οι διατάξεις που μνημονεύονται από το άρθρο 2 παράγραφος 1 της σύμβασης του 2000 σε σχέση με αυτές τις χώρες. Η παράγραφος 4 διασφαλίζει ότι οι διατάξεις του άρθρου 8 θα τεθούν σε ισχύ για την Ισλανδία ή/και τη Νορβηγία το αργότερο όταν θα τεθούν σε ισχύ και για τα 15 κράτη μέλη που ήταν μέλη της Ένωσης όταν εξεδόθη η σύμβαση.

Άρθρο 17: Θεματοφύλακας

Το παρόν άρθρο προβλέπει ότι θεματοφύλακας του πρωτοκόλλου είναι ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου. Ο Γενικός Γραμματέας ενημερώνει τα κράτη μέλη για κάθε κοινοποίηση που λαμβάνει από τα κράτη μέλη σε σχέση με τη σύμβαση. Οι κοινοποιήσεις αυτές δημοσιεύονται στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, όπως και η σχετική ενημέρωση για την πρόοδο των εγκρίσεων, των προσχωρήσεων, οι δηλώσεις και οι επιφυλάξεις.